

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Mgr. D. K.**
bytem XXX
zastoupený P. K., bytem tamtéž, jako obecným zmocněncem
proti

žalované: **rektorka Univerzity Karlovy**
se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí rektorky Univerzity Karlovy ze dne 8. 2. 2024, č. j. POP/UKRUK/11/ 178913/2023-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2023 č. j. POP/UKRUK/11/178913/2023-1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným

rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobci stanoven poplatek spojený se studiem ve výši 37.000 Kč za započatých 6 měsíců studia od 9. 10. 2023 do 9. 4. 2024.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že podle informačního systému Sdružené informace matrik studentů žalobce ukončil studium magisterského studijního programu Všeobecné lékařství, který nenavazuje na bakalářský studijní program, 1. lékařská fakulta. Univerzita Karlova (doba studia od 27. 6. 2016 do 24. 9. 2018) jinak než řádně ve smyslu § 46 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Z téhož informačního systému dále vyplývá, že žalobce dne 29. 8. 2022 absolvoval studium bakalářského studijního programu Specializace ve zdravotnictví, studijního oboru Fyzioterapie na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy. Následně byl přijat ke studiu magisterského studijního programu Aplikovaná fyzioterapie, který navazuje na bakalářský studijní program (dále jen „rozhodný studijní program“), a to od akademického roku 2022/2023.
3. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
4. Žalovaná dále uvedla, že standardní doba rozhodného studijního programu je akreditována jako dvouletá. Žalobce tedy mohl studovat dva akademické roky a poté ještě jeden rok navíc bezplatně, tudíž pokud by neměl žádné předchozí nedokončené studium, měl by bezplatně nárok na studium v období od 1. 10. 2022 do 1. 10. 2025 (2+1 rok), tj. na 1097 dní nezaplatněného studia, a poplatek by tak byl vyměřen nejdříve 2. 10. 2025. Žalobce má však jedno nedokončené studium (magisterského studijního programu Všeobecné lékařství, viz výše). Do celkové doby studia se tedy v případě žalobce započítala doba studia rozhodného studijního programu ve smyslu zákona o vysokých školách, tedy doba od 1. 10. 2022 (Univerzita Karlova zohledňuje u všech studií, která uskutečňuje, dobu studia od prvního dne akademického roku, nikoliv od data zápisu), a dále byla započtena doba žalobcova předchozího studia na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy, které bylo ukončeno jinak než řádně, konkrétně doba od 1. 10. 2016 do 24. 9. 2018, která činila 724 dnů. Po započtení doby tohoto neúspěšného studia do standardní doby studia navýšené o jeden rok zbylo žalobci 373 dnů bezplatného studia (1097 - 724 = 373). Těchto 373 dnů se připočetlo k datu 1. 10. 2022, a k překročení nezaplatněné doby studia tak došlo dne 9. 10. 2023. Od tohoto dne se počítala doba šesti měsíců, na které byl žalobci stanoven poplatek spojený se studiem; konec této doby připadl na 9. 4. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. K odvolací námitce žalobce, že dva roky neúspěšně ukončeného studia na 1. lékařské fakultě mu byly nezákonně započítány dvakrát – poprvé v rámci jeho předchozího studia v bakalářském studijním programu a podruhé nyní v rozhodném studijním programu, žalovaná odkázala na výše citované ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách a uvedla, že zákon žádným způsobem neomezuje započítávání doby předchozího neúspěšně ukončeného studia pro účely stanovení poplatku spojeného se studiem pouze pro jedno studium na veřejné vysoké škole. K dalšímu nezapočítávání předchozího neúspěšně ukončeného studia do doby dalšího studia může dojít pouze v případě, že student na veřejné vysoké škole absolvuje studium ve stejném studijním programu, jako je předchozí neúspěšné studium. Tuto podmínku žalobce nesplnil, neboť nejprve neúspěšně ukončil magisterský studijní program a po něm úspěšně absolvoval bakalářský studijní program. Vzhledem k tomu, že neabsolvoval studijní program stejného typu, jako má u nedokončeného magisterského studia, započítává se podle zákona o vysokých školách doba jeho neúspěšného magisterského studia na 1. lékařské fakultě k aktuálnímu studiu v navazujícím magisterském studijním programu na Fakultě tělesné výchovy a sportu. Pokud jde o skutečnost, že mu byl z důvodu započtení předchozího neúspěšně ukončeného studia v magisterském studijním programu Všeobecné lékařství stanoven poplatek již v rámci studia bakalářského studijního programu Specializace ve zdravotnictví, studijního oboru Fyzioterapie, na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, rektorka poukázala na to, že pravidla pro stanovení poplatku spojeného se studiem jsou aplikována pro každé studium zvlášť, přičemž zákon nestanoví, že doba studia v předchozím neúspěšně ukončeném studiu, která byla započtena pro účely stanovení poplatku spojeného se studiem do doby studia v rámci jednoho studijního programu, již nemá nebo nemůže být započítána do doby studia v jiném studijním programu.
6. Za nedůvodnou žalovaná označila odvolací námitku žalobce, že prvostupňové rozhodnutí odporuje druhé větě ustanovení 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, podle níž „*období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou*“. Tato úprava se týká situace, kdy doba aktuálního studia probíhá v souběhu s dobou předchozího studia (v bakalářském nebo magisterském studijním programu), které bylo ukončeno jinak než řádně, tj. obě studia alespoň po určitou část probíhají ve stejné době. To však není případ žalobce, neboť žádné z jeho studií (neúspěšně ukončené, absolvované ani aktuálně probíhající) neprobíhalo ve stejnou dobu, tj. ve vzájemném souběhu.
7. Žalovaná tudíž dospěla k závěru, že postup Univerzity Karlovy, která žalobci do doby studia rozhodného studijního programu započítala i dobu jeho předchozího neúspěšně ukončeného studia magisterského studijního programu Všeobecné lékařství na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy, je v souladu se zákonem o vysokých školách. Výše poplatku spojeného se studiem i období, na nějž byl poplatek spojený se studiem stanoven, byly stanoveny správně.
8. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že na vysokých školách nyní studuje sedmým rokem. Nejprve studoval na 1. lékařské fakultě Všeobecné lékařství, ale toto studium musel po dvou letech z osobních důvodů ukončit. Následně na FTVS studoval v bakalářském studijním programu Fyzioterapii (toto studium ukončil v řádném termínu po třech letech) a nyní na totožné fakultě druhým rokem pokračuje v navazujícím

magisterském studijním programu Aplikovaná fyzioterapie, přičemž předpokládá, že i toto studium letos v řádném termínu dokončí.

9. Žalobce namítl, že mu byl poplatek za studium prvostupňovým rozhodnutím stanoven neoprávněně. Považuje za nezákonné, že při výpočtu celkové doby studia byl započítán jeden rok jím aktuálně studovaného magisterského studijního programu a dále dva roky předchozího nedokončeného studia v magisterském studijním programu na 1. lékařské fakultě, neboť doba předchozího neúspěšně ukončeného studia na 1. lékařské fakultě byla použita již pro výpočet celkové doby jeho studia v bakalářském studijním programu. Dle názoru žalobce není možné, aby dva roky jeho nedokončeného studia na 1. lékařské fakultě byly započítány jak pro výpočet „školného“ v bakalářském studijním programu, tak nyní znovu v aktuálně studovaném magisterském studijním programu. Tento postup odporuje druhé větě ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, podle níž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou.
10. Žalobce se neztotožňuje s interpretací uvedeného ustanovení zákona, kterou žalovaná podala v napadeném rozhodnutí, tedy že toto ustanovení řeší pouze souběžná studia. Zmíněné ustanovení vymezuje dvě možnosti oddělené spojkou „nebo“, přičemž žalobce se týká první možnost definovaná slovy „období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech“ a o souběhu jako o druhé možnosti pojednává část souvětí uvedená za spojkou „nebo“. Žalobce poznamenal, že interpretaci daného ustanovení konzultoval s profesorkou českého jazyka, která vyloučila, že by se zmíněné ustanovení dalo interpretovat způsobem popsáním v napadeném rozhodnutí.
11. Žalobce má za to, že při posuzování jeho žaloby měl být soudem brán zřetel na to, zda takováto interpretace zmíněného ustanovení plní jeho účel. Jeho účelem je zabránit neúměrně dlouhému bezplatnému studiu, přičemž zákon připouští v součtu bakalářského a magisterského studijního programu až 7 let bezplatného studia. Ačkoli si je žalobce vědom toho, že garantované 4 roky bakalářského a 3 roky magisterského studia nelze sčítat, takováto interpretace zákona jej poškozuje na jeho právech a umožňuje mu pouze 5 let bezplatného vysokoškolského studia (2 roky na lékařské fakultě, 2 roky bakalářské studium fyzioterapie a 1 rok magisterské studium fyzioterapie). Žalobce je přesvědčen, že výklad ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, který zastává žalovaná, znevýhodňuje studenty v oborech vzdělání, kde je vysokoškolské studium rozděleno na studium v bakalářském studijním programu a následně v navazujícím magisterském studijním programu (do každé části studia se v plném rozsahu započítává předchozí neúspěšné magisterské studium), oproti oborům vzdělání s pouze magisterským studiem (jakékoliv předchozí neúspěšné studium se započítává pouze jednou). Výklad zastávaný žalovanou zakládá nerovnost také mezi studenty s nedokončeným magisterským a bakalářským studiem. To je nejen nepřijatelné, ale i v rozporu s Listinou základních práv a svobod, zejména s principem rovného zacházení.
12. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, odkázala na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020 č. j. 11 A 159/2019 – 50 a k žalobním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

námítkám uvedla, že jako veřejná vysoká škola je povinna vycházet při vyměřování poplatků spojených se studiem z pravidel stanovených zákonem. Zákon o vysokých školách podmiňuje nezapočítávání doby předchozího studia, jež bylo ukončeno jinak než řádně, výhradně pozdějším absolvováním studia ve studijním programu stejného typu. Pravidla pro stanovení poplatku spojeného se studiem ve smyslu započítávání či naopak nezapočítávání doby předchozího studia ukončeného jinak než řádně jsou pro každé studium aplikována zvlášť. Zákon nijak nevylučuje, že by doba studia ukončeného jinak než řádně nemohla být započtena do doby studia v rámci studia ve více studijních programech. Jedinou skutečností, která je rozhodující pro započítávání doby předchozího neúspěšně ukončeného studia do doby dalšího studia, je toliko to, zda student později absolvoval studium ve studijním programu stejného typu.

13. Co se týče tvrzené disproporce mezi faktickou délkou nezaplatněné doby studia v případě magisterských studijních programů nenavazujících na bakalářský studijní program a magisterských studijních programů, které navazují na bakalářský studijní program, resp. různých okamžiků vzniku poplatkové povinnosti, žalovaná uvedla, že zákon o vysokých školách v § 58 odst. 3 stanoví pro bakalářský i magisterský studijní program stejná pravidla týkající se délky nezaplatněné doby studia ve smyslu doby, o kterou se prodlužuje standardní doba studia příslušného studijního programu. Zákon v této souvislosti nerozlišuje mezi magisterským studijním programem, který navazuje na bakalářský studijní program, a magisterským studijním programem, který na bakalářský studijní program nenavazuje, ale ani mezi bakalářským a magisterským studijním programem obecně. Žalovaná podotkla, že bakalářské a magisterské studijní programy jsou rovněž akreditovány s různou délkou standardní doby studia - standardní doba studia bakalářského studijního programu činí nejméně tři a nejvýše čtyři roky, standardní doba studia magisterského studijního programu, který navazuje na bakalářský studijní program, činí nejméně jeden rok a nejvýše tři roky a standardní doba studia magisterského studijního programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program, činí nejméně čtyři roky a nejvýše šest let. Pokud by tedy zákon neměl činit neodůvodněné rozdíly mezi magisterskými studijními programy navazujícími a nenavazujícími na bakalářské studijní programy, musel by zohlednit i délku standardní doby studia u všech studijních programů, a to bakalářských i magisterských.
14. Druhou větu ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách nelze podle žalované interpretovat tak, že doba předchozího neúspěšně ukončeného studia může být započtena pouze do doby studia v jednom studijním programu, tj. v případě dalšího studia již nikoli. Zmíněné ustanovení řeší situace, kdy se doba předchozího neúspěšně ukončeného studia (částečně) překrývá s dobou studia v rozhodném (aktuálním) studijním programu, je s ním tedy v (částečném) souběhu. Doba, ve které se obě tato studia vzájemně překrývají, se pak započítává pouze jednou, tj. jako kdyby v tu dobu probíhalo pouze jedno studium. Stejně pravidlo pak platí i v případě, má-li student ve své studijní historii více neúspěšně ukončených studií, která se všechna započítávají do doby studia rozhodného (aktuálního) studijního programu.
15. Při ústním jednání před soudem konaném dne 21. 11. 2024 setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého zástupce zrekapituloval průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a poté zopakoval žalobní argumentaci. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaná svým výkladem

překrucuje ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, které nadto ve vyjádření k žalobě cituje nepřesně. Žalovaná při jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a setrvala na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Zdůraznila, že při stanovení poplatku za studium bylo její povinností započíst do doby žalobcova studia dobu jeho předchozího neúspěšného studia, neboť zákon jí v tomto směru neumožňuje jakékoliv správní uvážení; podmínky pro nezapočtení této doby splněny nebyly.

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Mezi stranami není sporu o tom, že doba předchozího nedokončeného studia v magisterském studijním programu na 1. lékařské fakultě byla při stanovení poplatku za studium žalobci započtena při výpočtu celkové doby studia nejen prvostupňovým rozhodnutím, ale též rozhodnutím žalované ze dne 4. 5. 2022 č. j. POP/UKRUK/5/170440/2022-1, jímž byl žalobci stanoven poplatek spojený se studiem bakalářského studijního programu Specializace ve zdravotnictví, studijní obor Fyzioterapie na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy ve výši 34.500,- Kč. Žalobce žalobou podanou proti napadenému rozhodnutí brojí – zjednodušeně řečeno – proti tomu, aby doba jeho nedokončeného studia magisterského studijního programu na 1. lékařské fakultě byla při výpočtu celkové doby studia započtena dvakrát – jednou při stanovení poplatku za studium *bakalářského* studijního programu (obor Fyzioterapie) a podruhé při stanovení poplatku za studium *magisterského* studijního programu (Aplikovaná fyzioterapie). Tento postup žalované však byl v souladu se zákonem, a žalobcův nesouhlas s ním je tedy neopodstatněný.
18. Není pravdou, že takový postup odporuje ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Druhou větu zmíněného ustanovení nelze účelově vytrhávat z kontextu celého ustanovení, jak to činí žalobce. Naplnění podmínek pro stanovení poplatku za studium zakotvených v § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je nutno posuzovat vždy k tomu studijnímu programu, který student na vysoké škole aktuálně studuje. To plyne nejen z logiky věci a smyslu zákona (poplatek za studium se studentovi nevyměřuje za jeho jiné, předchozí a již ukončené studium), ale i z gramatického výkladu první věty zmíněného ustanovení, která stanovení poplatku za studium spojuje se situací, kdy *student studuje ve studijním programu* déle, než je než je standardní doba studia v bakalářském nebo magisterském studijním programu zvětšená o jeden rok. Užití přítomného času ve slovním spojení „student studuje“ nepřipouští možnost jiného než výše nastíněného výkladu. Ve druhé větě téhož ustanovení zákona o vysokých školách je pak v témže smyslu užito sousloví *v aktuálním studijním programu*.
19. Soud v této souvislosti považuje za potřebné zdůraznit, že vysokoškolské vzdělání i doklad o jeho absolvování jsou definovány právě prostřednictvím studijního programu. Podle § 44 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách se vysokoškolské vzdělání získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia. Podle § 55 odst. 1 věty první téhož zákona se studium řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Vysokoškolský diplom je dokladem o absolvování

studijního programu (§ 57 odst. 4 zákona o vysokých školách). Z uvedeného zřetelně plyne nutnost rozlišování studia na vysoké škole podle studijního programu, což nepochybně platí i při stanovení poplatku za studium.

20. Studijním programem (v napadeném rozhodnutí označovaným slovy rozhodný studijní program), který žalobce studoval v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí a ve vztahu k němuž mu byl stanoven poplatek za studium, byl *magisterský studijní program Aplikovaná fyzioterapie*. Právě a pouze ve vztahu k tomuto studijnímu programu bylo zapotřebí zkoumat naplnění podmínek pro stanovení poplatku za studium zakotvených v § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, a to včetně podmínky započtení doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně.
21. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že to, jakým způsobem postupovala žalovaná dříve při stanovení poplatku žalobci za studium jiného (v daném případě bakalářského) studijního programu, tj. zda přitom do celkové doby studia rovněž započítala dobu žalobcova nedokončeného studia v magisterském studijním programu na 1. lékařské fakultě, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, jež se týká jiného studia žalobce, zcela irelevantní.
22. Soud má za to, že v nyní posuzované věci týkající se (výlučně) stanovení poplatku za studium magisterského studijního programu Aplikovaná fyzioterapie žalovaná postupovala v souladu s § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, jestliže do celkové doby studia žalobce započítala rovněž dobu jeho předchozího nedokončeného studia v magisterském studijním programu na 1. lékařské fakultě. Doby tohoto studia, které bylo žalobcem ukončeno jinak než řádně, žalovaná do doby žalobcova studia magisterského studijního programu Aplikovaná fyzioterapie započítala pouze jednou.
23. Z výkladu klíčového ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách předestřeného soudem shora je zároveň patrné, v čem spočívá nesprávnost žalobcovy interpretace druhé věty této zákonné normy. Žalobce totiž zákaz dvojího započítávání období, ve kterém studoval v řádně neukončeném studijním programu, vztahuje zároveň na oba studijní programy (bakalářský i magisterský), jež studoval či aktuálně studuje na FTVS, ačkoliv dobu studia vypočtenou podle pravidel zakotvených v § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je nutno stanovit pouze ve vztahu k tomu studijnímu programu, který student aktuálně studuje a jehož (celková) doba studia má být důvodem pro vyměření poplatku za studium.
24. Soud se ztotožňuje s výkladem druhé věty ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách předloženým v napadeném rozhodnutí žalovanou. Smyslem právní úpravy obsažené v této právní normě je zabránit tomu, aby byly při stanovení poplatku za studium do celkové doby studia studentovi opakovaně započteny doby studia všech jeho předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, která byla ukončena jinak než řádně, pokud tato studia probíhala ve stejném období (část věty před spojkou *nebo*), nebo pokud probíhala souběžně se studiem aktuálního studijního programu, ve vztahu k němuž má být poplatek za studium stanoven (část věty za spojkou *nebo*). Tato právní norma tedy v obou případech míří na případy „souběhu“ určitých dob studia. Příkladem lze uvést následující dvě situace: a) žalobce by souběžně se studiem magisterského studijního programu na 1.

lékařské fakultě dva roky studoval také magisterský studijní program na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, který by po dvou letech rovněž ukončil jinak než řádně; b) žalobce by souběžně se studiem magisterského studijního programu Aplikovaná fyzioterapie zahájil studium bakalářského studijního programu Sociologie na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy, které by však po dvou letech ukončil jinak než řádně. V prvním hypotetickém případě by žalobci v souladu s druhou větou ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách byly žalovanou při stanovení poplatku za studium magisterského studijního programu Aplikovaná fyzioterapie započítány do doby studia pouze jedenkrát dva roky studia ukončeného jinak než řádně, nikoliv tedy dvakrát dva roky. I ve druhém případě by se období souběžného studia obou studijních programů do doby studia při stanovení poplatku za studium započítávalo pouze jednou.

25. Soud nepřisvědčil ani argumentaci, v níž se žalobce dovolává účelu zákona. Se žalobcem lze obecně souhlasit v tom, že smyslem a účelem poplatku za studium je zabránit neúměrně dlouhému bezplatnému studiu. Žalobce sice tvrdí, že si je vědom toho, že garantované 4 roky bakalářského a 3 roky magisterského (bezplatného) studia nelze sčítat, ve skutečnosti však svým výkladem ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách oba typy studijních programů pro účely stanovení poplatku za studium nepřípustně směšuje v jeden celek. Bakalářské studijní programy nicméně nelze ztotožňovat s magisterskými studijními programy, a stejně tak se významně liší studium magisterských studijních programů, které navazují na předchozí bakalářské studijní programy v témže oboru studia, od magisterských studijních programů těch oborů vzdělání, u kterých bakalářské studijní programy nejsou. Je třeba si uvědomit i to, že studium bakalářského studijního programu je „samostatné“ v tom smyslu, že na jeho absolvování student nemusí nutně navázat studiem téhož oboru v magisterském studijním programu. Ostatně i proto je nutné posuzovat jednotlivé studijní programy z hlediska stanovení poplatku za studium odděleně, tj. samostatně.
26. Zákonodárce ke všem studentům při stanovení poplatku za studium podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách přistupuje stejným způsobem, a to i pokud jde o započítání doby jejich „neúspěšného“ studia. Řečeno jinak, pravidla pro výpočet (celkové) doby studia pro účely stanovení poplatku za studium zakotvená v zákoně o vysokých školách platí pro všechny stejně a každý student se s nimi může před zahájením vysokoškolského studia seznámit. Soud v tomto směru neshledává v právní úpravě a ani v postupu žalované, která tuto úpravu v nyní posuzované věci náležitě aplikovala, žádnou nerovnost, jež by byla v rozporu s Listinou základních práv a svobod, nehledě k tomu, že právo na započtení konkrétní doby „neúspěšného“ studia do celkové doby studia pro účely stanovení poplatku za studium jistě není základním právem, jež by bylo garantováno ústavním pořádkem.
27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
28. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.